

אישה אחת ישבה במטבח של ביתה הקטן.
"בעלי יחזור בקרוב מעבודה ולנו יש רק צנון
אחד לארוחה. טוב, אנו עניים אבל לפחות
מאושרים."

דפקו בדלת. בדלת עמדה אישה זקנה ומוזרה.

"אני אישה זקנה ומוזרה" אמרה האישה הזקנה ומוזרה "אולי אוכל לקבל צנון בהשאלה?"

האישה נתנה לה להיכנס הביתה ואמרה "הצנון הזה הוא דבר אוכל היחיד שיש לנו, אך את יכולה לקבל אותו, אישה זקנה ומוזרה."

"תודה לך" אמרה האישה הזקנה והמוזרה "בתמורה אמלא לך.."

"אמלא לך שלוש משאלות." האישה הזקנה
והמוזרה הרימה שלוש אצבעות זקנות
ומוזרות.

"שלוש משאלות?" אמרה בעלת הבית "הו,
אני חושבת שארצה משהו לארוחתו של בעלי.
כן! נקניקיה טעימה!"
על הצלחת הופיעה נקניקיה טעימה והאישה
הזקנה והמוזרה נעלמה יחד עם הצנן.

כעבור זמן מה הופיע הבעל. היא קמה לקראתו ואמרה "תרגיש את הריח הנהדר. אישה זקנה ומוזרה אחת ואמרה שתמלא לנו שלוש משאלות, ואני ביקשתי נקניקיה." בעלה לא שמח כלל. אישה זקנה ומוזרה תמלא לנו שלוש משאלות ואת ביקשת נקניקיה? איזו טיפשה! יכולנו לקבל את כל דבר טוב ויקר שבעולם."

הוא כעס מאוד. הוא אמר "נקניקיה! הייתי רוצה שהנקניקייה הזו תצמח לך על האף!" הנקניקייה נדבקה לאפה של האישה ולא יכלו להורידה. "ראה מה עשית. בזבזת משאלה שניה ועכשיו יש לי נקניקיה על אפי!"

בעלה הביט עליה ואמר "אני מצטער נורא!
ונשארה לנו רק עוד משאלה אחת."
הם חשבו מה לעשות הלאה. "מוכרחים
לבקש משהו יקר כמו ארמון מלא זהב" אמר
האיש לאישתו שהנקניקיה עדיין דבקה
לאפה.
האישה לא הסכימה. "אם נקבל ארמון מלא
זהב אני אשאר עדיין עם נקניקיה על אפי! לא,
יש לי רעיון טוב יותר.."

הבעל ידע שהוא חייב להקשיב לאישתו.
"תבקשי מה שאת רק רוצה, יקירתי" אמר.
האישה התחילה לומר את בקשתה "אני רוצה
שהנקניקיה הזו תרד מאפי לצלחת הזו.. "

"בואי יקירתי" אמר האיש "נאכל עכשיו" והיא
הגישה לו נקניקיה על צלחת.
"זו אותה הנקניקייה שהייתה על אפרך?" שאל.
"אכן כך.." אמרה
"אני לא חושב שארצה לאכול אותה. אולי
תתני לי חתיכת צנון במקומה?" שאל.
אבל הצנון כבר לא היה..

" במטבח של הארמון החדש שלנו, מלא
ארגזי תכשיטים יקרים, זהב וכסף, עם
מכוניות יקרות בחצר, עם חדרים מלאי ספרים
טובים ומחשבים עם אינטרנט חופשי."
וביתם אמנם הפך לארמון מלא כל זה
שביקשה והנקניקייה ירדה מאפה.

